

JENNY BAYLISS

Talvигön unelma

Suomentanut Anna-Mari Raaska



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Sitaatit Charles Dickensin *Joululaulusta* Tero Valkosen suomennosta mukailleen
(Basam Books 2009).

Englanninkielinen alkuteos
Kiss Me at Christmas

Copyright © 2024 by Jennifer Bayliss-Jennings

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52077-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025



Luku 1

Heidän katseensa kohtasivat mukeista nousevien höyrykiehkuroiden lävitse. Miehen silmät olivat paahdetun hunajan väriset, ja tummien silmäripsien ja epäilevästi kaartuvien kulmakarvojen kehystämät. Naisen taas olivat haalistuneen farkkukankaan väriset, ja ne tuijottivat miestä nälkiintyneenä kuin kulkukissa, joka on bongannut maittavan näköisen peltohiiren.

Oli vasta marraskuun toinen viikko, mutta pubin suuremmalla puolella oli käynnissä joulukaraoke, ja baaritiskin edustalla tungeksi ruuhkaksi asti huojahtelevia asiakkaita, jotka yrittivät kii-reesti saada tilattua vielä yhden kierroksen ennen kuin happy hour loppuisi. Pubin pienemmällä puolella vallitsi rauhallisempi tunnelma. Pariskunnat olivat vetäytyneet nurkkalooseihin tai aterioivat kynttilän valaisemien bistropöytien ääressä.

Harrietin puhelin alkoi soida – näytöllä välkkyi Emman nimi. Hän puraisi huultaan miettien vastaisiko, mutta tuli lopulta siihen tulokseen, ettei ollut vielä valmis puhumaan asiasta. Jos hän puhuisi siitä, hän saattaisi ruveta itkemään, eikä hän halunnut itkeä. Hän painoi punaista ja hautasi puhelimen syvälle käsilaukkunsa uumeniin. Tänä iltana hän halusi vain unohtaa.

Harrietilla oli kädessään illan toinen hehkuviinimukillinen, ja hän nautti kanelin ja tähtianiksen aromeista ja kurkkua alas valuvan kuuman juoman samettisesta hyväilystä. Lämpö levisi hänen rintakehäänsä nautinnollisina pikku puroina. Mies hymyili

hänelle, ja toinen hänen epäilevästi kaartuvista kulmakarvoistaan kohosi hieman luoden vahvan Jack Nicholson -vaikutelman, ja sai aikaan neulesukkahousujen läpi suhahtavan sähkövirtauksen. Harriet hymyili takaisin tavalla, jonka toivoi olevan flirttaileva, ja sitten leveämmin, kun mies lähti kävelemään häntä kohti. Kyllä hän vielä tämän osasi – sehän oli vähän kuin pyörällä ajaminen, eikö niin?

”Voinko liittyä seuraan?” mies kysyi osoittaen Harrietin vieressä olevaa baarijakkaraa. Hänen äänensä oli sointuva ja karhea. Harriet nyökkäsi, ja mies istahti jakkaran reunalle pitäen toisen jalan edelleen tahmealla kokolattiamatolla. Valkoisen kauluspaidan ylin nappi oli auki, ja solmio aivan hitusen vinossa vasemmalle. Hän oli niin komea, että Harrietin olisi tehnyt mieli kumauttaa miestä. Hän tajusi kyllä, ettei se ollut mikään normaali reaktio, mutta jokin niin suuressa viehätysvoimassa sai aikaan alkukantaisen, lähes fyysisen reaktion. Ehkä hän oli vain puutteessa, edellisestä kerrasta oli aikaa. Hän piti vapaata kättä sylissään ja kielsi sitä tekemästä mitään äkkinäistä liikettä.

”Saanko tarjota sinulle toisen lasillisen?” mies kysyi.

”Kiitos, kyllä.” Harriet väläytti miehelle viileän hymyn ikään kuin tekisi tällaista joka iltana. *Minähän osaan tämän! Minä ihan oikeasti osaan tämän. Olen viileä, itsevarma nainen baaritiskin ääressä; olen kuin hemmetin Kristin Scott Thomas!*

”Samanlainen?”

”Mieluusti, kiitos. ”

Etäisyyden päästä oli ollut helppo flirttailla, mutta nyt kun mies oli aivan vieressä, Harriet tunsu rohkeutensa pujahtavan karkuun kuin pelästynyt orava. Hän oli harjoituksen puutteessa ja ammensi rubiinipunaista rohkeutta ahnaasti mukistaan.

Mies katseli häntä huvittuneena. ”Uppoa helposti, vai mitä?” hän huomautti.

”Vähän liiankin helposti”, Harriet tunnusti. ”Se on hehkuviinin ongelma, sitä erehtyy luulemaan, että se on joku viaton ja lämmin unijuoma eikä suinkaan alkoholia.”

”No saako se *sinut* valmiiksi petiin?” Miehen kulmakarva ponnahti taas korkeuksiin niin paljonpuhuvasti, että Harriet todellakin oli välittömästi valmis petiin.

”Menetpä sinä suoraan asiaan.”

Miehen röyhkeä itsevarmuus katosi, ja hän käänsi katseensa sivulle kuin nolostuneena. Kun heidän katseensa taas kohtasivat, oli hymy ujompi, mutta silti aivan yhtä tehokas.

”Anteeksi”, hän sanoi, ”sain tänään kauan odottamiani uutisia, ja olen saattanut hörppiä hehkuviiniä hieman liian rivakkaan tahtiin.”

Miehen tumma, otsalta taaksepäin kammattu tukka oli tyylikäs niin kuin kaikki muukin hänessä, se oli leikattu lyhyeksi sivuilta ja jätetty hieman pidemmäksi päältä, ja lampunvalo korosti ohimoiden harmaita juovia. Humalaisen duon hyvin katu-uskottava tulkinta *Fairytales of New Yorkista* kaikui pubin läpi.

”Sellaista sattuu. Saitko hyviä vai huonoja uutisia?” Harriet kysyi ja otti mukistaan taas suuren kulauksen.

Baarimikko laski kaksi uutta höyryävää viinimukillista tiskille. Seksikäskulmakarvainen mies ojensi toisen mukeista Harrietille, ja hän hymyili kiitokseksi.

”Molempia”, mies vastasi näpertäen baaritiskin froteeliinan irtonaista lankaa. ”En ole ihan varma pitäisikö minun juhlia vai hukuttaa surujani.”

”Ahaa, sinulla on siis surkuttelujuhlat.”

”Tuon sanan olet kyllä itse keksinyt.”

”Mutta se kuvaa tilannetta hyvin.”

”Totta”, mies myönsi. ”Saatoin juuri käynnistää tapahtumaketjun, jonka tuloksena eräs asiakkaistani saattaa rikastua entisestään, ja tuoda myös minulle lisää varakkaita asiakkaita.”

Harriet kohotti mukiaan. ”Kippis sille!”

”Mutta pelkään, että saatan joutua myymään palan sieluani siinä samalla.”

”Sielut ovat täysin yliarvostettuja”, Harriet heilautti kättään vähätellen. ”Onneksi olkoon!”

He kopsauttivat mukinsa yhteen ja siemaisivat höyryävää juomaa.

”Entä sinä?” mies kysyi. ”Juhlitko jotain? Vai odotatko ystävää?”

Harrietin hymy hiipui.

”Toisin kuin sinulla, minun tilanteeni on yksiselitteinen: surkuttelen itseäni, täysin rinnoin.”

”Sepä ikävää. Onko liian tungettelevaa kysyä, mitä tapahtui? Voit kyllä sanoa, ettei se kuulu minulle pätkääkään, olen sen verran humalassa, etten loukkaannu.”

Mies vaikutti vilpittömältä. Vilpittömän kuumalta. Aikoiko hän tosiaankin avautua tästä ventovieraalle, jolla oli sänkykamari-kulmakarvat? Aikoi.

”Seitsemäntoistavuotias tyttäreni on ollut viimeiset kolme viikkoa koulun kulttuurivaihtomatalla Cooperstownissa, New Yorkin osavaltion pohjoisosassa. Hänen oli tarkoitus tulla takaisin ensi viikolla. Valmistauduin juuri koristelevaan kotimme joulukuntoon siksi, kun hän palaisi.”

”Kauniisti tehty”, mies sanoi.

”Jep. Paitsi että hän soitti tänään ja kertoi, että hänen isäntäperheensä on pyytänyt häntä jäämään sinne jouluksi.”

”Auts.”

”Aaarghh!” Harriet nosti kädet ilmaan. ”En tiedä. Siis ilman muuta olen onnellinen hänen puolestaan, tietysti, se on varmasti ihana elämys, ja hän on niin innoissaan...”

”Mutta?”

Hänen järkevä puolensa varoitti, että hän avautui liikaa tälle komealle muukalaiselle, mutta hänen hiprakkapuolensa huusi: *kerro nyt jo, mitä menetettävää sinulla muka on?* Hiprakkapuoli voitti.

”Mutta. Tämä on pisin aika mitä olen ollut erossa hänestä. Hän lähtee ensi syksynä opiskelemaan, ja... kaipa minä olin vain aikonut tankata häntä niin paljon kuin suinkin mahdollista ennen kuin hän lähtee, jos ymmärrät mitä tarkoitan.”

Tyylitukkamies nyökkäsi epämääräisesti. Hänellä ei selvästikään ollut lapsia.

”Nämä kolme viikkoa ovat kuvastaneet täysin sitä, miltä tyhjentyntä pesäni tulee näyttämään, ja minun on rehellisesti sanottava, että en pidä siitä, en tippaakaan. Kuka minä edes olen ilman, että saan pitää hänestä huolta? Mitä merkitystä minulla on?” hän parahti ja loiskautti kuumaa hehkuviiniä kaula-aukkoonsa. Hän nappasi baaritiskiltä paperin, kuivasi rinnuksensa ja hiljensi ääntään. ”Siitä tulee meidän ensimmäinen joulumme erossa. Mutta haluan, että hän saa kokea sen, hänellä tulee olemaan niin ihaanaa, ja olen niin ylpeä hänestä. Joten... ehkä minullakin on siis surkuttelujuhlat. Sori – *hik* – melkoinen purkaus. Vielä yhdet?”

Mies katseli häntä edelleen, hänen kasvosensa olivat hyvin lähellä, silmät niin kovin vilpittömät, ihan kuin hän oikeasti kuuntelisi.

”Tietääkö tyttäresi, miltä sinusta tuntuu?” mies kysyi.

Harriet nauroi. ”Älä nyt naurata! Ei hänen tarvitse sitä tietää. En aio syyllistää tyttärtäni viettämään joulua kanssani. Hän oli nimittäin vielä vähän kahden vaiheilla ottaisiko kutsun vastaan, mutta tiedän sen johtuvan vain siitä, että hän on huolissaan minusta, lapsikulta. Hän on niin mahtava. Sanoin, että hänen on ehdottomasti jäätävä sinne, ja että en halua kuulla mitään höpötystä siitä, että hän lentäisi kotiin.”

”Hyvin epäitsekästä.”

”Sitä vanhempana oleminen on.”

Mies säpsähti, mutta niin aavistuksenomaisesti, että Harriet hädin tuskin ehti rekisteröidä sitä, eikä hänellä ollut sen paremmin kykyä kuin haluakaan jäädä miettimään asiaa. Hän ei tuntenut koko tyyppiä; asia ei kuulunut hänelle. Kaksi piripintaan täytettyä mukillista kuumaa mausteista viiniä ilmestyi heidän eteensä, ja hän puhalteli hetken omaansa ennen kuin maistoi siitä ja joulun maut alkoivat tanssia hänen kielellään.

”Jouluhan on nykyään kuitenkin loppujen lopuksi pelkkä kulutusjuhla. Ehkä parempikin, että voit jättää sen tällä kertaa väliin”, mies lopulta sanoi.

”Eijei!” Harriet oli kauhuissaan. ”Minä rakastan joulua. Olen joulun suurin ja innokkain fani. Rakastan joulussa ihan kaikkea. Etkö ole huomannut, että ihmiset ovat joulun alla paljon ystävällisempiä? Jouluna kaikkein paatuneimmatkin änkyrät löytävät hitusen hyvää mieltä sydämistään. Rakastan kaikkea sitä jouluhössötystä, ja että saan tehdä ajasta taianomaista tyttärelleni ja perheelleni. Olen oikea hemmetin joulukuningatar! Tai ainakin olin. Nyt olen...”

”Syrjäytetty valtaistuimelta?” mies ehdotti avuliaasti.

”Tarpeeton”, hän huokaisi. ”Joulu on nyt kuin pahanilkinen piparminttutanko, joka tökkii minua koko ajan kylkiluiden väliin.”

”Eli vannotit tyttärtäsi jättämään sinut rauhaan jouluna ja tulit publiin, joka on koristeltu kuin joulupukin paja, jossa on käynnissä joulukaraoke ja joka tarjoaa jouluisinta mahdollista alkoholi-pitoista juomaa.” Siinä se kulmakarvatemppu taas tuli, mies oli pelkkää sarkastista seksikkyyttä ja vihjailua.

”Niin, juuri niin minä tein”, Harriet sanoi naama peruslukemilla.

”Eikö se ole suolan hieromista haavoihin?”

”Siedätän itseäni joulusesonkia varten. Kehitän vastustus-kykyäni. Joulupäivään mennessä olen täysin immuuni.”

Kulmakarvamies näytti epäilevän hänen logiikkaansa, mutta nyökkäsi varovasti.

”Entä sinä?” Harriet kysyi. ”Oletko enempi joulunvihaaja vai jouluhullu?”

”Ovatko nuo ainoat vaihtoehdot?”

”Voit lisätä listaan omankin ehdotuksesi.”

Mies mietti hetken ja sanoi sitten: ”Voisin ehkä kuvata itseäni keskinkertaisen juhliamieliseksi. Pidän joulun estetiikasta; siitä että koristelut tuovat valoa muuten pimeään kuukauteen. Ja pidän siitä, että töistä saa vapaata. Voisi sanoa, että olen tähän asti nauttinut mielelläni joulun tarjoamista eduista, mutta ottamatta varsinaisesti osaa juhlaan.” Hän vaikenä kuin miettien, jatkaisiko. Vakavuus häilähti kuin varjo hänen kasvoillaan. ”Viime aikoina elämässäni on kuitenkin ollut odottamattomia kehityskulkuja, jotka ovat saaneet minut pohtimaan, olenko ehkä jäänyt jostain paitsi... mitä olisin kokenut, jos asiat olisivat menneet toisella tapaa.”

Hiprakkansakin läpi Harriet aisti miehen katumuksen, näki kaipauksen tämän silmissä ja kuinka tämän hartiat lysähtivät. Sen saattoi lähestulkoon maistaa, ja siinä oli sama kitkerä sivumaku kuin hänen omassaan.

”Katumus on kunnon ilonpilaaja.” Hän kuuli alakulon omassa äänessään. ”Sen ainoa tehtävä on vetää meitä koko ajan takaperin menneisyyteen, ja siellä se pakottaa muistelemaan omia virheitä uudelleen ja uudelleen. Ainoa tie on eteenpäin. Täytyy vain yrittää pysyä sen edellä, ystäväiseni.”

”Kuulostaa siltä, että kokemusta on”, mies totesi. ”Oletko yrittänyt siedättää itseäsi katumusta vastaan?”

”Kerran vuodessa otan tehosterokotuksen. Elän siinä toivossa, että se vielä joskus auttaa.” *Olen niin paljon vitsikkäämpi humalassa. Saisikohan tämän jotenkin siirrettyä selviinkin hetkiin?*

Mies nyökkäsi kuin ymmärtäisi. ”Pahoittelut”, hän sitten havahtui. ”Mentiinkin näköjään aika syövereihin.”

”Käymme ilmeisesti kaikki kännin vaiheet läpi”, Harriet hymyili.

”No mikä on seuraava vaihe?” Miehen silmät olivat tummu-
neet; niissä kimalsi jotain houkuttavaa.

Harriet veti henkeä ja antoi katseensa laskeutua miehen huu-
liin, jotka kaartuivat nurkista pahankuriseen hymyyn. Leukaa var-
josti tumma parransänki.

”Huonojen päätösten tekeminen”, hän vastasi nuolaisten huu-
liaan.

Miehen hymy leveni täysimittaiseen virnistykseen, hän kohotti
mukiaan, ja Harriet oli täysin valmis leikkiin.

”Ehdotan, että tehdäksemme oikeutta tälle hienolle surkuttelu-
juhlaillalle ja rokottaaksemme itsemme negatiivisia tunteita vas-
taan jatkamme hehkuviinin juomista, kunnes keksimme jotain
parempaa tekemistä.” Tällä kertaa miehen kulma nousi niin vih-
jailevasti, että Harrietin oli pakko purra huultaan, ettei purisi mie-
hen omaa. Tämä hoksasi sen välittömästi ja virnistys vain leveni.

”Kun sanoit *jotain parempaa tekemistä*, niin oliko sinulla jotain
erityistä mielessä?” Harriet kysyi nojautuen eteenpäin, jotta mies
aistisi hänen hajuvetensä ja saisi paremman näkymän hänen
kaula-aukkoonsa. Tällainen käytös oli hänelle erittäin poikkeuk-
sellista, mutta alkoholi oli vapauttanut hänen sisäisen viettelijänsä,
ja hän valehtelisi, jos väittäisi, ettei hänen oma julkeutensa kiihot-
tanut häntä itseäänkin. Miehen aataminomena hypähti tämän nie-
laistessa kovaa, ja Harriet tunsu oman voimansa.

Mies kallisti päätään ja katseli häntä hymyillen ilikurisesti.
”Yksi tai kaksi juttua”, hän sanoi arvoituksellisesti, kumartui eteen-
päin ja liu’utti käsivarttaan baaritiskillä päästäkseen lähemmäksi
häntä. ”Mutta olen myös avoin ehdotuksille.”

Surkean karaoken äänet liukuivat taustalle, baarin muut asiak-

kaat katosivat Harrietin tietoisuudesta ja hän näki ja aisti vain heidät kaksi.

Voi luoja, tämä on niin kiihottavaa! Hänen sydämensä tykytti niin että se kaikui koko rintakehän laajuudella. Miehen käsi oli baaritiskillä hänen omansa vieressä, niin että heidän sormensa eivät aivan koskettaneet toisiaan, ja Harriet olisi voinut vaikka vannon kuulevansa sähkön rätinän heidän väliinsä jäävässä kapeassa rakosessa. Hänen täytyi saada pidettyä yllä mielikuvaa siitä, että oli viettelijätär. *Mitä Kristin Scott Thomas tekisi?*

Hän kohotti katseensa, räpäytti silmiään hyvin hitaasti näyttäkseen, kuinka tyyni oli, ja katsoi sitten miestä suoraan silmiin.

”Emmeköhän me keksi jotain molempia osapuolia tyydyttävää, jos lyömme viisaat päämme yhteen”, hän kehräsi.

Hän näki kulmakarvamiehen pupillien laajenevan ja olisi halunnut voihkaista nautinnosta. Kuka tai mikä hänet oli ottanut valtaansa tänä iltana? Sean Conneryn ääni kuiskasi hänen pääsään kuin elokuvassa: *Viini. Hehkuviini.* Neljäs mukillinen oli sujahtanut kurkusta alas lähestulkoon huomaamatta, kietoutunut samettiseksi lämmöksi hänen hartioidensa ympärille ja muuttanut hänen luunsa hyytelönpehmeiksi. Hän hymyili ja tunsu lämmintä nautintoa, kun mies tuijotti hänen suutaan nälkäisesti ennen kuin nosti taas katseen hänen silmiinsä. Mies kumartui lähemmäs.

”Nimeni on muuten James.”

Miehen ääni jyrisi hänen kehonsa lävitse kuin juna, jota hän yritti juoksemalla saada kiinni.

”Harriet”, hän vastasi hengästyneenä.

Äärimmäisen pienellä liikkeellä hän kuroi välimatkan umpeen ja hipaisi miehen huulia omillaan.

”Hauska tutustua, Harriet”, mies kuiskasi ääni käheänä.

Harriet hymyili, ja mies painoi kiivaasti suunsa hänen omaansa vasten. Tähdet törmäilivät toisiinsa hänen suljettujen luomiensa

takana. Suloisen kutkuttava kaiherrus alkoi nousta hänen sisäl-
lään, aivan kuin huipulle nouseva vuoristorata. Tämä oli juuri sitä,
mitä hän tänään tarvitsi.

Harriet salli itsensä seurata sitä tunnetta aina miehen kotiin
saakka, missä he tuntia myöhemmin, huutaen ekstaasissa, lopulta
syöksähtivät yhdessä alas vuoristoradan huipulta.

Luku 2

Ensimmäinen asia, joka Harrietia hämmensi unen harson haihtuessa, oli suljettujen silmäluomien lävitse hohtava valo. Hänen makuuhuoneessaan oli pimennysverhot – eikö hän ollut muistanut vetää niitä kiinni illalla? Ripsiväri oli muurannut luomet yhteen, ja riivittyään yläripset irti alaripsistä hän yllättyi nähdessään oudon huoneen, kunnes edellisillan tapahtumat iskeytyivät takaisin hänen mieleensä kuin vanhanaikaisella elokuvaprojektorilla pyöritettävät pysäytyskuvat. Kuvat olivat kyllä rakeisia, mutta niiden K18-luokituksesta ei jäänyt mitään epäselvyyttä. *Voi taivahan tali-kynttilät! Mikä miehen nimi oikein olikaan? Jotain jiillä alkavaa. Jake? Jakob? James!* No, ainakin hän muisti nimen. Ruttuiset lakanat hänen vieressään olivat vielä lämpimät, makuuhuoneen yhteydessä olevasta kylpyhuoneesta kuului suihkun kohinaa. *Vau, kylppäri suoraan makuuhuoneen yhteydessä, melkoista luksusta.* Hän tiiraili ympärilleen. Paljon tummaa puuta ja seinällä merimaisemaa kuvaava canvas-taulu; ilmiselvä tyylietietoisin ja varakkaan miehen poikamiesboksi. Mikähän nykyään oikein olikaan etiketti yhden yön juttujen suhteen? Hän oli hieman ruosteessa, edellisestä kerrasta oli... vuosia. Kuuluiko jäädä seurustelemaan vaivautuneesti aamiaispöydän ääreen vai häipyä hiljaa ja säilyttää mystinen vaikutelma? Hän kävi nopeasti mielessään läpi heidän edellisyön asentorepertuaarinsa eikä voinut olla tuntematta ylpeyttä ajatuksesta, että vielä nelikymppisenäkin taipui sillä tavalla.

Ongelma oli vain, että se Harriet, joka nyt lepäsi kalliiden egyptiläisten puuvillalakanoiden välissä tukka pystyssä ja silmät kuin pesukarhulla, ei ollut sama kuin edellisen illan Harriet. Se viileäntyylikäs ja itsevarma citypörrääjänainen, jonka suonissa virtasi hehkuviini, oli täysin eri nainen kuin se, joka piti enemmän rauhallisista koti-illoista ja mukavista mummoalkkareista ja yritti parhaillaan metsästää epätoivoisesti vasemmasta pakarastaan irronnutta estrogeenilaastaria. *Siinä! Luojan kiitos.* Hän irrotti rutistuneen laastarin lakanasta ja sujautti sen käsilaukuunsa. James oli mennyt sänkyyn naisen kanssa, joka kanavoi Kristen Scott Thomasia, ja herännyt Velma Dinkley'n vierestä. Hän ei ollut varma, oliko valmis näkemään miehen kohteliaan pettymyksen, kun todellisuus valkenisi tälle. Oli parempi häipyä. Hän voisi olla Jamesille *se, joka pääsi karkuun.* Harmi vain, ettei hänellä ollut lasikenkää, jonka olisi voinut jättää jälkeensä.

Hänen puhelimensa kilahti, ja hän kurotti ottamaan sen yöpöydältä samalla kun kömpi istuma-asentoon.

LYRA: Ihanaa nähdä kohta! XX

Kuka ihmeen Lyra? Harriet mietti. Sitten hän katsoi puhelinta tarkemmin – se ei ollut hänen omansa. *Hups. Vai niin – Lyra. James taitaakin olla pelimies.* Mutta aivan sama hänelle. Itse asiassa hänen oli nyt helpompi häipyä salaa. Todennäköisesti hän teki miehelle vain palveluksen.

Hän hyppäsi vuoteesta ja keräsi vaatteensa, nyrpisti nenäänsä vetäessään eiliset alushousut jalkaan ja pukeutui nopeasti. Hemmetti, neuletakkia ei näkynyt missään. Ja se oli hänen kolmanneksi rakkain neuleensa. Hän löysi oman puhelimensa, jossa odotti kahdeksantoista esimiehen hänelle välittämää viestiä. Hän ähkäisi tuskastuneena, työnsi puhelimen käsilaukuunsa ja nosti laukun olalle. Sitten hän hiippaili kengät toisessa kädessä upeasta makuuhuoneesta virtaviivaiseen olohuoneeseen, jonka yh-

teydessä oli avokeittiö. Tila oli kuin suoraan elokuvasta: lattiasta kattoon ulottuvista ikkunoista näkyi Fossin vesiputous, se ryöpypysi kuohuen kallionseinämää alas Beckjokeen, joka kulki Little Beck Fossin kaupungin läpi. Miehen täytyi olla todella varakas. Ja hänellä oli erinomainen maku sisustuksen suhteen. Suihkun kohina hiljeni. Harriet pysähtyi ihailemaan keittiön marmoritasoa pohtien, joutuiko mies pyyhkimään korkeakiiltoiset mustat keittiönkaapit päivittäin, ja pakeni asunnosta pannen merkille kynnyksmatolla siististi vierekkäin nököttävät viininpunaiset nahkakengät. Hän veti oven hiljaa kiinni takanaan, mutisi *hyvästi, kolmanneksi rakkain neuletakki* ja kipitti käytävää eteenpäin pysähtymättä laittamaan kenkiä jalkaansa ennen kuin oli turvallisesti hississä.

Hän tunsi olevansa täynnä energiaa vietettyään yön ventovieraan miehen kanssa, vaikka olisikin kipeästi kaivannut suihkua ja hänen suunsa maistui mokkanahkaiselta jockstrapilta. Harrietilla ei ollut tapana toimia harkitsemattomasti, mutta silloin harvoin, kun hän tempaisi, hän teki sen tyylillä. Hän hymyili itsekseen.

Kylmä tuulenpuuska puhalsi kadulla ja lennätti tyhjää pahvikuppia sinne tänne pitkin jalkakäytävää. Ihmiset kävelivät niska kyyryssä yrittäen suojautua kylmältä. Ilmassa oli lupaus lumesta, Harriet tunsi sen piparminttuisen henkäyksen huulillaan, ja hänen silmänsä vettyivät nenää kutittelevasta kylmästä havuntuoksusta. Paksut harmaanruskeat pilvet kerääntyivät yhteen, ne lepäsivät matalalla kuusikon yllä, joka peitti cumbrialaista pikkukaupunkia ympäröiviä kukkuloita.

Joulu oli hiipinyt kauppojen näyteikkunoihin marraskuun ensimmäisestä päivästä alkaen kuin varkain, korvaten kurpitsat ja luudanvarsilla ratsastavat noidat lähes huomaamatta. Nyt, vain kaksi viikkoa myöhemmin, jouluvalojen vyyhti risteili siksakkia pääkadun yllä yhtenä vihreän ja punaisen kimalluskarnevaalina.

Kirkontorniin asti ulottuva joulukuusi seiso i ylpeästi kaupungin keskipisteessä ja piilotti ränsistyneen ja ajat sitten käytöstä poistetun Talviteatterin hienotunteisesti turistien näkyvistä.

Maisyn edellisillan puheluun saakka Harriet oli tuskin malttanut odottaa jouluvalmistelujen aloittamista. Tämä oli hänen lempivuodenaikansa, ja hän otti siitä kaiken ilon irti. Joka puolella tuikkivat valot ja ylenmääräisesti koristellut kauppojen ikkunat olivat aina saaneet hänet hihkumaan sisäisesti – ja joskus myös ulkoisesti – ihastuksesta. Tähän saakka.

Kuvitteliko hän vain, vai oliko tänä vuonna jouluisempaa kuin koskaan aiemmin? Vai johtuiko se vain siitä, että hän halusi unohtaa koko asian, koska Maisy ei ollut paikalla? Joulu tuntui tarpeettomalta, kun ei voinut järjestää sitä kenellekään.

Niiden kolmen viikon aikana, jotka hänen tyttärensä oli ollut Yhdysvalloissa, oli Harrietista – kauniisti sanottuna – tullut laiskamato. Hän oli lakannut kokkaamasta itselleen ruokaa, sillä mitä järkeä oli kokata vain yhdelle? Pikanuudelit ja mikrossa lämmitettävät lihapiiraat muodostivat nyt hänen perusruokavalionsa. Oli vaikeaa muuttua yhtäkkiä jonkun kokista, kuljettajasta, läksysparraajasta, parhaasta kaverista, lohduttajasta, uskotusta ja taloudenhoitajasta tarpeettomaksi. Pitkinä iltoina hänestä tuntui kuin hän vain tappaisi aikaa, kunnes Maisy tulisi kotiin, herätäkseen vasta sen jälkeen taas henkiin. Paitsi että nyt Maisy ei edes tulisi kotiin, ainakaan ennen joulua.

Kyse ei ollut siitä, että he olisivat eläneet vain omassa pikku kuplassaan. Maisylla oli aktiivinen seuralämä, ja kyllä Harrietkin nautti siitä, jos hänellä oli aikaa itselleen. Mutta jos *kaikki* aika oli itseä varten, niin siitä kutakuinkin katosi kaikki hohto. Tällöistako hänen elämänsä tulisi olemaan sitten, kun Maisy lähtisi opiskelemaan?

Olenko minä ollenkaan olemassa? Vain olenko vain tyttäreni

mielikuvituksen tuote, leijun jossain eetterissä, kunnes Maisy kutsuu minua?

Pelastusarmeijan soittokunta soitti pankin edustalla *God Rest Ye Merry Gentlemen* -laulua, ja Harrietin oli purtava kieltään, ettei huutaisi kovaa ääneen ”Höh, humpuukia!” kävellessään ohi. *Ryhdistäydy nyt!* hän torui itseään viskatessaan punnan kolikon keräyslippaaseen. *Tätähän sinä halusit!* Harriet oli auttanut sen vahvan, itsevarman nuoren naisen luomisessa, joka Maisy nyt oli, eikä hän olisi voinut olla ylpeämpi. Mutta samalla hän tunsikin olevansa kuin hylätty erakkoravun kotilo keinahtelemassa merenpohjassa, tyhjä ja yksinäinen.

Kello oli jo melkein kahdeksan, kun hän työnsi hiljaisen asuntonsa oven auki. Hän kaipasi tyttärensä luomaa äänimaailmaa, vaikka se olisikin vain kimittävää selostustusta jostain TikTok-videosta, jota tämä juuri katsoi. Tyhjyys sattui korviin, ja Maisysta tyhjä tila tuntui kylmältä ja tympeältä ikään kuin joku olisi laskenut harmaan filterin hänen kotinsa ylle. Hänen hengityksensä salpautui, kun hän muisti, että liiankin pian tämä tunne olisi hänen vakituinen kämppäkaverinsa. Hän ei ollut vielä valmis jäämään eläkkeelle vanhemmuudesta. Hän huokaisi katsolessaan liian siistiä, joulutonta kotiaan. Hän oli aikonut koristella sen oikeaksi joulupukin pajaksi siihen mennessä, kun Maisy tulisi kotiin, mutta se suunnitelma oli nyt pirstoutunut kuin maahan pudonnut lumipallo. Hän tuskin pystyisi tässä tilanteessa ripustamaan joulukoristeita ollenkaan. Ne saisivat jäädä ullakkokomeroon, ja appelsiinien ja neilikan tuoksuiset kynttilät pysyisivät laatikoissaan. Joulukuukin oli nyt virallisesti peruutettu.

Hänen puhelimensa kilahti. Emma. Taas.

Oletan, että ryömit eilisillan joulupommin jälkeen haavoittuneena luolaasi ja jätit vastaamatta puheluihini.

Tiedät, että olet edelleen tervetullut tänne. Olet paitsi perhettä myös paras kamuni, eli olet tuplasti tervetullut. Soita minulle, kun lakkaat murjottamasta. Olet rakas, XX

Harriet kirjoitti takaisin:

Hei. Ei mitään luolaryömintää. Heräsin seksikkään muukalaisen sängystä tänä aamuna. Ilmeisesti kapinoin. Soitan myöhemmin. Olet rakas, XX

Hän virnisti arvatessaan, että viesti saisi Emman kihisemään uteliaisuudesta. Tämä olisi juuri keskellä pahinta aamuhässäkkää, yritäisi saada lapset kouluun ja itsensä töihin, eikä tällä olisi aikaa soittaa ja tentata yksityiskohtia. Puhelin kilahti taas ääniviestin merkiksi, ja Emman ääni kiljui kaiuttimesta.

MITÄ!!!!!! Meidän on pakko puhua. Haluan tietää kaiken! Hitto, olen myöhässä. Teit tuon tahallasi! Jordan, ota se nenärengas pois, tiedät kyllä, ettet voi laittaa sitä kouluun, en halua että sinut erotetaan taas!

Taustalta kuului mumistuja vastalauseita ja vähän kauempaa vertahyttävää kiljuntaa – todennäköisesti toinen kaksosista oli raivostunut siitä, että joku sisaruksista oli ”varastanut” hänen puhelimensa.

Sori. Kakarat. Miksei kukaan kertonut, että teinit ovat pikku paskiaisia? Soitan sinulle lounastauolla, ja katsokin, että olet yksin, haluan nimittäin kuulla kaikki likaiset yksityiskohdat! Pusuja.

Harriet hymyili. Emma oli naimisissa Harrietin ex-miehen Peten kanssa. Teoriassa heistä ei olisi koskaan pitänyt tulla kavereita, saati sitten parhaita ystäviä, mutta hän ja Emma olivat löytäneet toisistaan sielunsiskot, jopa siinä määrin että Pete usein vitsaili, että heidän olisi pitänyt mennä naimisiin Peten ja Emmen sijasta.

Harriet seiso i suihkun alla ja toivoi, että vesi huuhtois i osan krapulasta mennessään. Turha toivo. Olivatko viinakset nykyään vahvempia vai oliko hän taantunut höyhensarjaan?

Harriet ja Pete olivat eronneet Maisyn ollessa vasta vauva. He olivat tavanneet samassa sijaisperheessä ja olivat lapsuudenystäviä, jotka ajautuivat seurustelemaan ja joiden olisi pitänyt antaa deittivaiheen hiipua ohi. He olivat kuitenkin pelänneet niin kovasti menettävänsä toisensa ystävinä, että ajattelivat Maisyn saamisen riittävän ja toivoivat, että heidän rakkautensa yhteistä tytärtään kohtaan saisi kipinän syttymään heidän välilleen. Niin ei käynyt. Kukaan ei pettänyt ketään, kukaan ei sanonut mitään epäystävällistä, he rakastivat toisiaan, mutta eivät vain *sillä tavalla*. He jakoivat vanhemmuuden ystävinä, ja vaikka itse sanoivatkin, olivat onnistuneet siinä melkoisen hyvin. Pari vuotta heidän eronsa jälkeen Pete tapasi Emmen, ja Harrietin ja Peten samankaltaisuuden takia ei ollut mikään yllätys, että Harrietilla ja Emmalla synkkäsi. Ja loppu oli kuten sanonta kuuluu, uusperhehistoriaa.

Neljäkymmentäviisi minuuttia myöhemmin Harriet saapui töihin myöhässä pää särkien, märkä tukka lähes jääpuikkoina, ja kaiken kukkuraksi alakerrassa oli kehitytmässä ilmiselvä virtsatietulehdus. Siinä taas uusi detalji siihen pitkään listaan riesoja, joilla hänen kehonsa oli päättänyt palkita hänet nelikymppisyyden kunniaksi.

”Pssst! Harriet!”

Harriet käännähti ja näki että Ali, yksi oppilashuoltotyöryhmän kollegoista, huitoi hänelle vimmaisesti tyhjän luokahuoneen ovi-aukosta. Hän kiiruhti Alin luokse.

”Cornell on sotapolulla. Billy ei ilmestynyt arviointikeskusteluun eilen, eikä hän ole tullut tänään kouluun”, Ali kuiskasi kovaan ääneen.

Hitto! Tämä se vielä puuttuikin. Sebastian Cornell oli sekä englannin osaston että oppilashuoltotyöryhmän johtaja. Hän piti myös huolen siitä, että otti kaiken irti molemmista titteleistään samalla kun väisteli molempiin kuuluvia velvollisuuksia olympiatason delegoijan ketteryydellä. Hän oli jatkuvasti raivoissaan ja edusti yhtä vanhaa koulukuntaa kuin beigenvärinen hiuslisäkkeensä. Hän valitti katkerasti ”tyytymättömästä nykynuorisosta” ja koki ilmiselvästi, että opiskelijat olivat olemassa ihan vain koetellakseen häntä. Billy, yksi Harrietin vastuupilaista, kävi aivan erityisesti Cornellin hyvin hentoisille hermoille.

”Oletko varma, ettei hän ole vain ilmoittautunut vähän myöhässä?”

”Ai vähän niin kuin sinä?” Ali iski silmää, ja Harriet näytti hänelle kieltä.

”Oli vähän haastava aamu.”

Ali virnisti. ”Näyttää enemmänkin haastavalta yöltä.”

”Voi luoja, näkeekö sen?”

”Minä kyllä, muut tuskin.”

Kolmekymmentäviisivuotias Ali oli suorastaan pirullisen nuorekkaan näköinen, hänellä oli korpinmusta tukka, jonka hän kampasi pois kasvoilta, ja suuret ruskeat silmät, joita reunustivat säädöttömän pitkät ripset. Hän oli monen naispuolisen oppilaan – ja myös muutamien vanhempien – salainen ihastus. Harriet epäili miehen piilottelevan Dorian Grayn muotokuvaa ullakollaan.

Koulun sähköinen kello pärähti ensimmäisen välitunnin alkamisen merkiksi, ja käytävä täyttyi oppilaista. Ali veti Harrietin sisälle luokkaan ja sulki oven.

”Ryypiskely keskellä viikkoa ei ole oikein sinun tapaistasi. Onko kaikki kunnossa?”

”Maisy ei tule kotiin jouluksi.”

Alin suu lokahti auki. ”Voi muru, onpa paska juttu. Ei mikään ihme, että vedit kännit.”

Harriet päätti vaihtaa puheenaihetta ennen kuin Ali syven-tyisi aiheeseen yhtään enempää. ”En käsitä Billyä. Cornell on vain odottanut tilaisuutta erottaa hänet, ja nyt hän on saanut juuri tarvitsemansa syyn siihen.”

”Kyse ei ole vain Billystä. Kolme muutakin puuttuu listalta.” Mainittu *lista* piti sisällään opiskelijat, joita oppilashuoltotyöryhmä piti silmällä. ”Carly, Ricco ja Isabel. En ole vielä tarkistanut muualta, mutta olisi kyllä liian iso sattuma, jos villistä viisikosta neljä olisi poissa samaan aikaan, vai mitä?”

Foss Independent oli yksityiskoulu, joka toimi sekä päivä-kouluna että sisäoppilaitoksena nuorille ympäri maailmaa. Vanha kaarti oli perustanut koulun 1900-luvun alussa, kun Little Beck Foss oli vielä kukoistava kaupunki, joka osasi hyödyntää yhteis-kunnan kerman suosion. Kaupunki oli edelleen aivan yhtä kau-nis, mutta suuri osa varallisuudesta ikivanhojen kivirakennusten seinien sisällä oli hupennut, ja monet pääkadun liiketiloista sei-soivat tyhjillään.

Osana yhdenvertaisuusohjelmaansa Foss Independent otti joka vuosi sisään tietyn prosenttiosuuden paikallisia nuoria. Vaikka Harriet ei kuulunut kynnisiin ihmisiin, hän tiesi varsin hyvin, että ohjelmassa oli yhtä paljon kysymys varakkaiden, hyvänteke-väisyyttä harrastavien sponsoreiden mielistelystä kuin varsinai-sesta hyväntekeväisyydestä. Kaikki villiin viisikkoon kuuluvat – lempinimi juontui siitä, että he olivat lähestulkoon aina yhdessä – olivat juuri näitä tasavertaisuusohjelman nuoria, asuivat Little Beck Fossissa, ja olivat usein riidoissa luokkatovereidensa kanssa.

Moni koulun opiskelijoista tuli yläluokan perheistä, mutta sekään ei tarjonnut immuniteettia nuoruuden sudenkuoppia vastaan. Niinpä oppilashuoltoryhmän ”lista” oli usein pitkä. Suurimmalle osalle teineistä muutos lapsesta aikuiseksi tuotti vaikeuksia, ja ne saattoivat näyttäytyä minä tahansa aina lievästä masennuksesta syömishäiriöihin ja itsetuhoisuuteen ja kaikkeen siltä väliltä. Oli oppilashuoltotiimin tehtävä pitää huolta näistä nuorista ja auttaa heitä siirtymässä yhteiskuntaan sopeutuneiksi aikuisiksi. Se ei ollut helppoa.

Ei ollut mikään yllätys, että suuri osa listalla olevista nimistä kuului yhdenvertaisuusohjelman nuorille, joista monella oli vielä ylimääräisiäkin ongelmia, kuten köyhyyttä tai kotiolojen epävakautta. Esimerkiksi Billyn nuorilla hartioilla oli melkoinen kuorma, ja joskus se johti epäviisaisiin valintoihin.

”Eli uskot, että koko porukka on päättänyt lintsata?” Harriet kysyi pörröttäen vielä kosteita hiuksiaan.

”Saattaa olla. Ja jos minä olen jo huomannut sen, niin poissaoloja laskeva tiimikin hoksaa sen pian.”

Harriet puri huultaan. ”Billy on muutenkin heikoilla jäillä. Hänellä ei ole varaa enää yhteenkään kurinpitomerkintään. Voitko yrittää pitää tätä vielä hetken salassa, ihan hetken vain?”

”Tunnen tuon katseen. Mitä sinulla on mielessä?”

”Rähinöintiä teinien kanssa. Jos vain löydän heidät.”

”Ajattelitko sitoa heidät ja raahata takaisin koulun alueelle?”

”Jos se on tarpeen.”

Ali tuijotti häntä, ja hän näki, kuinka rattaat raksuttivat miehen aivoissa.

”Hyvä on, voin ehkä pidätellä lintsamisvahteja pari tuntia. Myöskään Isabel ei tarvitse enää yhtään merkintää. Mistä aiot lähteä etsimään heitä?”

Harriet kohautti olkapäitään. ”Ehkä pääkadun kahviloista?”

Puistosta? Onko sinulla ideoita?” Ajatus palaamisesta takaisin ulos hyytävään kylmyyteen ei houkutellut, mutta muutakaan ei voinut.

”Ehkä he ovat vesiputouksilla?”

”Okei, minun on nyt paras mennä. Soita, jos tulee jokin hätätilanne.”

”Yritän ottaa koppia Cornellin puheluista ja harhauttaa häntä, jos vain pystyn.”

”Kiitos, Ali. Jään sinulle velkaa.” Harriet kietoi kaulahuivin uudelleen kaulansa ympärille.

”Mutta jos valheenpaljastuskone kärrätään esiin, niin ilmiannan sinut välittömästi!” Ali huusi hänen peräänsä, ja hän vastasi naurulla, joka jäi kaikumaan pitkin koulun käytävää.

Hän oli ehtinyt melkein ulos asti, kun kuuli nimensä kajahtavan käytävällä kuin laukaus. Hän kääntyi ja näki Sebastian Cornellin marssivan häntä kohti. Miehen vakosamettihousujen suhahtelu kuulosti samalta kuin pyykin hinkkaaminen pesulautaa vasten.

”Sebastian.” Harriet hymyili kireästi.

”Billy Matlin on *in absentia*... jälleen kerran! Se tarkoittaa, että hänellä on tällä lukukaudella yksitoista luvaton poissaoloa.”

”Se ei ole luvaton poissaolo”, Harriet valehteli. ”Hän soitti minulle aiemmin, enkä muistanut merkitä sitä. Hän on hammaslääkärissä.”

Cornell katsoi häntä arvioiden. *Valehtelu vanhemmalle virkahenkilölle, olipa loistava siirto.* Harriet hymyili herttaisesti. Cornellin silmät kapenivat.

”Fakta on kuitenkin se, että hän on häirikkö, jolla on aivan poikkeuksellinen kyky huojuttaa systeemiä jopa olematta paikalla.”

”Maailma tarvitsee pientä ravistelua.”

Cornellin katkenneiden verisuonten kirjoma nenä sai vielä entistäkin tummemman punaisen sävyn. ”Tämä maa on menossa hunningolle juuri sellaisten ihmisten takia kuin Billy Matlin!”

hän sylkäisi ennen kuin kääntyi ja marssi pois vakosamettireisien hinkkauksen kajahdellessa hiljaisessa eteishallissa.

Vahtimestari vilkaisi Harrietia paljonpuhuvasti ja tukahdutti hihityksen.

”Kitka saa hänen housunsa vielä jonain päivänä roihahtamaan liekkeihin”, Harriet sanoi

”Toivon todella, että olen paikalla todistamassa sitä”, vahtimestari sanoi.

Luku 3

Sillä sekunnilla, kun Harriet astui koulun ovesta ulos, tuuli tarttui hänen hiuksiinsa ja alkoi tempoa niitä. Onneksi hänen kampauksensa oli sitä sorttia, jota pieni ravistelu ei haitannut. Juuri olkapäiden alapuolelle ulottuvat hiukset oli leikattu kerroksittain, ja niillä oli aina ollut oma tahto; viime aikoina ne olivat päättäneet ryhtyä kasvattamaan tuhkanharmaita raitoja hänen mahonginruskeiden kutriensa sekaan. Harriet ei ollut vielä päättänyt, pehmentäisikö vaikutelmaa vaaleilla raidoilla vai luopuisiko ajatuksesta ja ryhtyisi suoraa päätä Cruella de Viliksi... Hänen puhelimensa surisi: Cornell. Hän painoi punaista yrittäen olla huomaamatta vatsanpohjassaan majailevan solmun kiristymistä.

Kävellessään pääportille hän näki, kuinka Leo – villin viisikon viides jäsen ja Riccon on-off-poikaystävä – pujahti koulua ympäröivän muurin kaariaukosta, ja päätti spontaanisti lähteä seuraamaan.

Harriet seurasi Leoa pääkatua pitkin sopivan etäisyyden päästä, jottei häntä huomattaisi. Leo ylitti tien, kiiruhti kadunkulmassa olevan kahvilan ja muutamien pikaruokapaikkojen ohi, jatkoi matkaansa ohittaen Pelastusarmeijan soittokunnan, jolla näytti olevan paitsi sisua, myös loputon ohjelmisto. Yhtäkkiä Leo livahti suuren joulukuusen taakse.

Minne sinä oikein olet menossa?

Harriet seurasi Leoa, joka ohitti nyt reipasta vauhtia Talvi-teatterin, kääntyi sen kulmasta ja jatkoi rakennuksen seinustaa